

Despre Ion Barbu si opera sa - a treia parte parte

Nici ideea ca poezia sa din a patra perioada de creatie ar avea un aspect de sarada nu-i convine lui Ion Barbu. El isi delimiteaza propriile intentii: "O poezie cu obiect (stii ca sarada are unul!) mi-ar insela ambitiunea. O poezie cu obiect creeaza necesar o Fizica sau o Retorica (acelasi lucru), forme inchegate fata de viata spiritului. Eu voi continua cu fiecare bucata sa propun existente substantial indefinite: ocoliri tematoare in jurul catorva cupole -restransele perfectiuni poliedrale..."

Ilustrari tematice

"Lirismul omogen, instruit de lucrurile esentiale", intr-un efort de trans-cendere a "conventiei, inca darwiniene, a formulelor individuale" se regaseste in arta poetica a Jocului secund, care se inalta in oglinda purificatoare "in mantuit azur", "Taind pe inecarea cirezilor agreste".

O Grecie "simpla ipoteza morala" se regaseste in elanul nietzscheean al primei etape de creatie, unde Nietzsche si Pythagora sunt mastile poetice cultivate ca ipostaze ale eului liric. Articolul nietzscheean la care face referire Ion Barbu este Nasterea tragediei din spiritul muzicii, unde filosoful german vorbeste despre transa ritualica a participantilor la cortegiul zeului Dionysos. Spiritul disolutiv al muzicii - arta dionisiaca prin excelenta - duce la disolutia formelor individuale, la abolirea "principiului individualitatii" si fuziunea extatica, prin ritual, cu zeul sfasiat Dionysos - Zagreu.

Regasim o celebrare poetica a extazului ritualic in poezia Panteism. Cunoasterea extatica, pe care Ion Barbu o numeste "cunoasterea-locuire", "cunoastere neimpartita" este dezideratul suprem al acestei poezii menite, asemeni operei lui Mallarme, "sa dea un sens mai pur cuvintelor tribului". Anularea distantei ce s-a creat intre obiect si subiectul cunoscator odata cu aparitia cunoasterii de tip rationalist este subiectul acestui "lirism omogen", a unui lirism "fara obiect", deoarece orice obiect inseamna decadere in formele individuale.

Celebrarea nuntii cosmice in plansul "fecioarei ingropate", Core-Persephone, cea rapita si dusa in Hades, in Marile Eleusinii, a increatului neprihanit (caci nedivizat) din Oul dogmatic sau a nuntii alchimice, unde formele se intorc, prin sacrificiul individualitatii, prin ardere, in "camara Soarelui", cercul alchimic suprem reprezinta tot atatea trepte de cantare a punctului crucial din existenta Marii Fiinte cosmice. Dispretul pentru "durerea divizata", pentru arta ca imitatie a formelor individuale provine, la Ion Barbu, din acest punct de vedere, al poeziei dez-individualizate. In "poezia fara obiect" a lui Ion Barbu, Ioana Em. Petrescu vede o sincronizare, in plan literar, cu arta non-figurativa a lui Brancusi, instruind si ea, "despre lucruri esentiale" dincolo de aparenta formelor.